

PENNY

JOONISTAB

PARIMAT SÕPRA

SARA SHEPARD

Inglise keelest tõlkinud Reti Maria Vahtrik

KALLIS COSMO

Tunnete õpetaja proua Hines ütleb, et ma võiksin alustada sõnadega „Kallis päevik“, aga see tundub selline tüdrukute värk. Ma küll olen tüdruk, aga ma pean silmas teatud tüdrukuid oma klassist. Tüdrukuid, kes tantsivad, nagu nad oleksid kuulsad tiktokkerid.

Ma vaatan sinu otsa, Riley Miller.

Riley Miller on olnud minuga samas klassis sellest ajast saadik, kui me titade laulugrupis

Penny ja Riley titadena

Penny ja Riley nüüd

koos hääleharjutusi tegime – mitte et ta seda kunagi tunnistaks.

Eelmisel aastal asutas Riley targa plastiliini klubi. Teate küll seda teraapilist plöga, mida õpetajad lubavad kooli kaasa võtta ja mis on väikes-tes purgikestes ja millel on naljakad nimed nagu Loov Sõdalane või Mõttejõud? No Riley lasi vahe- tunnis kõigil oma targa plastiliini purgid ritta laduda ning hindas, milline on kõige parema lõhnaga.

Ainult et ta ei lubanud mitte igapähele targa plastiliini klubiga ühineda. Ainult oma sõpradel.

Nii et mina ja mu parim sõbranna Violet Vance mõtlesime välja konkureeriva klubi: mudaklubi. Selle teemaks oli kooliümbruse muda. Kes oleks arvanud, et pesapalliväljaku muda on nii erinev

liumäe alusest mudast? Igaüks võis ühineda, aga mudaklubi ei saanud kunagi hoogu sisse. Ma hakkasin mõtlema kogu sellele mullale oma küün- te all. Sellepärast ma ilmselt käingi tunnete õpetaja proua Hinesi juures.

Agas see mõte meeldib mulle küll, et ma kirjutan kellelegi. Kaalusin emale kirjutamist, aga hakkasin muretsema, et äkki ema satub sellele raamatule peale ja arvab, et ta peaks seda lugema. Mõtlesin Violetile kirjutada. Me saadame teineteisele tundide ajal väikseid joonistusi, see on meil selline omavaheline asi. Kaalusin ka oma väikesele vennale Mahlapakile kirjutamist, aga ta ei oska veel lugeda ja isegi kui oskaks,

siis tahaks ta lugeda ainult monsterautodest. Siis torkas mulle üks mõte pähe. Ma võin kirjutada Cosmole, oma koerale. Ta ei oska rääkida ja tõenäoliselt ka lugeda mitte ning mõnikord sööb ta telekapuldi ära ja ma ei saa sellepärast öösel und.

Aga Cosmo on ustav ja tore ning ei paneks mind end kunagi ühegi mu kirjutise pärast imelikult tundma. Pealegi on meil Cosmoga nii mõnigi ühine hirm. Tormid. Ilutulestik. Õhupallid. Klounid. Cosmo mõistab mind.

Vaat nii. Ma kirjutatan Cosmole.

Tore, et see selgeks sai.

KUIDAS JOONISTADA PARIMAT SÕPRA

Kallis Cosmo,

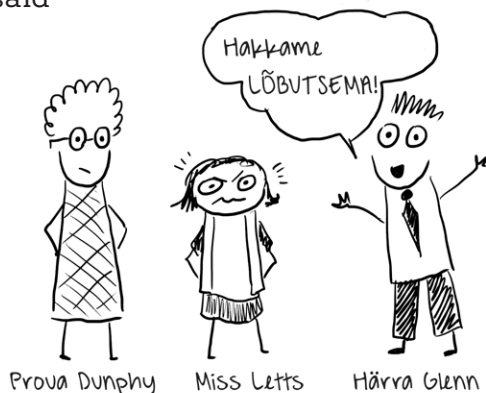
siin ma nüüd siis kirjutatan oma koerale, vaata aga! Mis tunne on olla minu kirjasõber? Kas see on parem kui tagumiku sügamine? Ma arvan, et mitte, aga sa olid üsna huvitatud olemisega, kui ma sulle eile oma esimese sissekande ette lugesin.

Igatahes, täna oli esimene koolipäev, Cosmo. Sel aastal olen ma viiendas klassis. Me oleme algkooli lõpusirgel.

Viiendatel klassidel on valikus kolm klassijuhatajat. Koos on nad nagu Kuldkihara kolm karu. Proua Dunphy on liiga range. Miss Letts on kogu aeg liiga ärritunud. Ja härra Glenn on täpselt õige, sest tema klassiruumis on palju täispuhutavaid loomi, elusuuruses Frankenstein, pidevalt vilkuvad jõulutulukesed ja keerlev diskokera. Iga päev kell kolm pärastlõunal tulevad lapsed härra Glenni klassist välja selliste nägudega, nagu oleksid nad liiga kaua lõbustuspargis olnud. Kõik armastavad teda.

Meie vanemad said kaks päeva tagasi teada meile määratud klassijuhatajad. Ma tahtsin härra Glenni, aga sain proua Dunphy, selle range.

Lasin emal Violeti emale helistada, sest mul ega Violetil pole oma telefoni. Violet oli viimast päeva laagris, aga proua Vance ütles mulle, et ka tema sai klassijuhatajaks proua Dunphy. Tundsin suurt kergendust.

Olen Violetist täiega puudust tundnud. Ta oli kogu suve laagris. See oli mingi eriline võimlemislaager kuskil põhjas ja vabadel nädalavahetustel jäi ta oma seal kandis elavate nõbude juurde. Tavaliselt teeme me suviti garaažis vanale papile üliägedat seinamaali või filmime uudistesaaate videoid ilmahoiatuste, meie kandi uudiste ja reklaamidega. Sel suvel üritasin ma kõike seda üksi teha, aga sain valmis ainult pool valgevaala maali keskmise suurusega papi-tükil. Küll aga saatsin ma Violetile meiliga oma uudistesaaate videoid, ja need paar korda, kui me telefonis rääkisime, ütles ta, et need olid suurepärased. Olin üsna uhke oma erireportaaži üle, mis rääkis naabruskonna limonaadimüügiletist. Aga mul polnud õnnestunud Violetit enne kooli algust isegi näha, sest tema pere läks talle alles eile laagrisse järele ja siis pidi ta ostma kõik oma

koolitarbed ja uued jalanõud. Nii et nähes teda kooli ees kõnniteel, olin väga eevil. Asi algas aga väheke konarlikult.

Tundsin, et mul on Violetile miljon olulist asja rääkida. Küsisin, kuidas laagris oli. Violet tundus olevat väga eevil.

Riley, see tähendab Riley Miller? Vaene Violet. Ma ei suuda uskuda, et ta seda varem ei maininud. See pidi küll piin olema.

Violet ja mina oleme olnud parimad sõbrannad alates teise klassi esimesest päevast, kui me valisime mõlemad värvimiseks sama kõrvitsa. Meile mõlemale meeldis üks kõrvits nii väga, et me otsustasime seda koos värvida. Sellest ajast peale on olnud kunst meie teema. Me käime igal aastal kunstiklubis, mis toimub pärast tunde. Me teeme koos töö kooli kunstinäituse jaoks. Ja meil on selline traditsioon, et me joonistame mõlemad teisest portree ja kingime need esimesel koolipäeval teineteisele. Ma tean, et see on tobe, kuna me oleme tavaliselt kogu suve koos, aga see on esimesel päeval suurepärase väike boonuse. Eelmisel aastal aitas Violeti tehtud joonistus mind vägagi stressirohke istumisplaaniga hakkama saamisel. Ma ei tea, mida ma oleksin ilma selleta teinud.

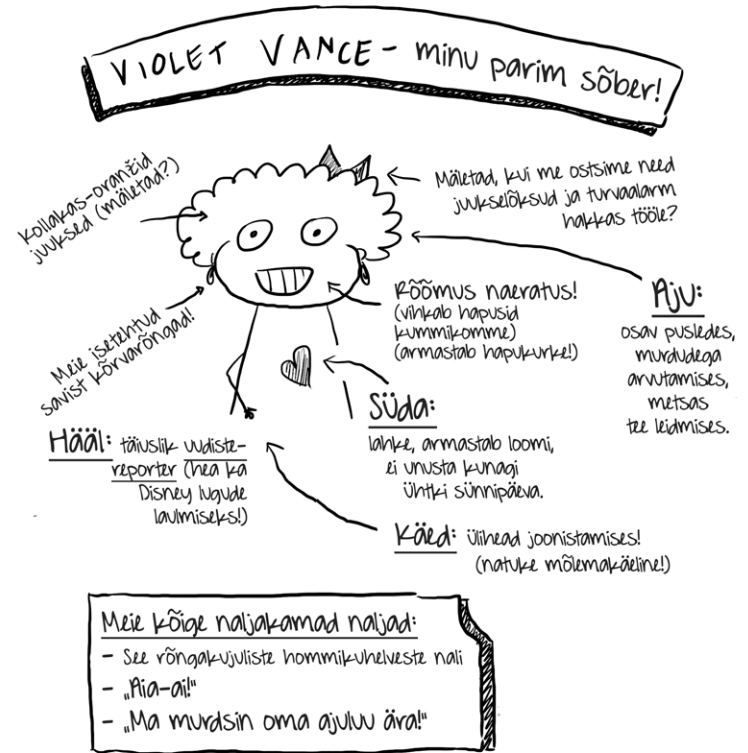
Nägin suvel Violeti portree kallal kõvasti vaeva. Selle asemel et joonistada teda realistlikus võtmes, otsustasin ma joonistada kõike

sedas, mis teeb Violetist parima sõbra. Tegelikult hakkasin ma mõtlema, et ta võiks olla prototüüp Youtube'i õpetusele „Kuidas joonistada parimat sõpra“. See käiks nii:

1. Kõigepealt joonista suured rõõmsad silmad, mille ümber tekivad kurrud, kui sa räägid head nalja.
2. Siis joonista tema kõrvad – ära unusta lisada kõrvarõngaid, mille te eelmisel aastal küpsetata- vast voolimissavist tegite. (Me panime peaaegu maja põlema, sest ajasime ahjuresiimid sassi!)
3. Järgmiseks joonista tema lokkis juuksed. Tee need tema loomulikku värvi, mitte seda, mida me üritasime Kool-Aidi joogipulbriga saada. (See pidi olema heleroosa, aga välja tuli ohukoonuse värv.)
4. Mõtle ka asjadele, mida sa EI näe: näiteks, milles ta hea on, kuidas tema aju töötab ja mis on tema südames!
5. Ära unusta lisada teie omavahelisi nalju!

Voltisin joonistuse kaardiks kokku ja kirjutasin need juhtnõuad esiküljele. Mu joonistus „Kuidas joonistada parimat sõpra“ tuli välja selline:

Ootas suure elevusega, et saaksin selle Violetile kinkida.

Andsin selle talle enne sisse minekut kõnniteel üle.

Ta vaatas mu joonistust pikka aega.

Ja siis ei öelnud ta midagi. Mul hakkas natuke imelik. Kas ma olin midagi valesti teinud? Kas ta oli meie traditsiooni unustanud? Aga viimaks:

Pean ütlema, et pilt minust meenutas kahtlaselt seda joonistust, mille Violet eelmisel kooliaastal enne suvevaheaega tegi. Nagu ta äkki polekski seda vahepeal oma seljakotist välja võtnud.

Aga pole hullu. Violetil polnud ilmselt laagris aega uut joonistada. Ja küll me saame peagi jälle oma rütmi sisse, mis siis, et me kogu suve lahus veetsime.

Päriselt. See aasta tuleb suurepärane.

MAHLAPAKK

Kallis Cosmo,

peaksin sulle rääkima Mahlapakist, kuigi sa ilmselt juba tunnud teda. Või ... kas sa tead, et see on tema nimi? Võib-olla tunnud sa teda ainult lõhna järgi. Ma lugesin kuskilt, et kui koer nuusutab asju, mille peale teised koerad pissinud on, siis ta haistab teiste koerte pissis sala-sõnumeid, mida mõistavad ainult koerad. Ilmselt on need ainult sellised asjad, nagu terekest ja ma varastasin pitsatüki ja mulle meeldib tagumikke nuusutada, aga mis siis, kui need sõnumid on palju olulisemad? Raudselt on koerad salaja hästi targad.

Igatahes. Mahlapakk on minu väikevend. Ta on neljane. Tema pärisnimi on Noah, aga me ei kutsu teda enam niimoodi.

See lugu pole nii lihtne. Saad aru, Mahlapakil käib kallal haigus nimega krupp – mis riimub sõnadega grupp, supp ... ning vorstijupp. See nali on sulle, Mahlapakk.

Kui sul on krupp, ei saa sa äkitselt enam hingata. See hakkab tavaliselt keset ööd ja vanematel pole suurt midagi teha peale su traumapunkti viimise – eriti kui sa satud paanikasse, nagu Mahlapakk teeb. Enamasti tahavad mõlemad vanemad minna, nii et mind veetakse ka kaasa.

Alguses oli see korralik seiklus, olla kell kolm öösel üleval. Aga EMO-s läks väga kiiresti väga igavaks.

Ainus asi, mis Mahlapakki arstide ootamise ajal rahustas, oli see, kui õed talle mahla töid. See viis ta mõtted hingamisraskustelt mujale. See oli omamoodi maagiline. Mahlapakil tekkis krupp nii tihti, et asi läks nii kaugele, et kohe, kui Mahlapakk üle esmaabipunkti läve jõudis, ütlesid õed ja arstid juba:

Arstid hakkasid teda ka Mahlapakiks kutsuma. Seejärel kõik haiglatöötajad. Mahlapakile meeldis hirmsasti, et tal on eriline nimi. Nii et hiljem samal suvel eelkooli registreerumisel langetas Mahlapakk tähtsa otsuse.

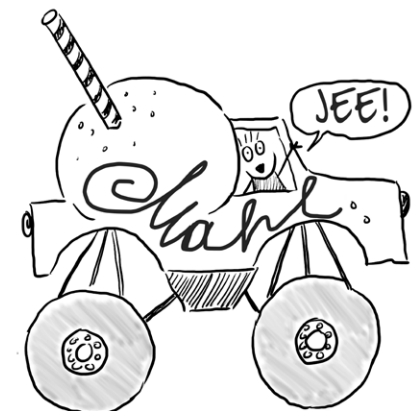
Igatahes. Täna hommikul pidime me Mahlapaki eelkooli viima. See pole alati lihtne. Eriti polnud see lihtne täna hommikul. Oli teine koolipäev ja ma tahtsin varakult kooli ette jõuda, et saaksin enne tundi Violetiga rääkida. Eile

olime me kõik nii ametis oma esimese päeva asjadega, et saime vaevu rääkida. Ja pärast kooli ütles Violet, et ta ei saa minu juurde tulla. Mahlapakk aga vedas jalgu järel. Või peaksin ma ütlema rattaid.

Saad aru, Mahlapakk armastab monsterautosid ja üheks tema lemmiktegevuseks on mängida, et ta on kuulus monsterautojuht. Tema monsterauto nimi on Mahl.

Igatahes, mida kauem Mahlapakk mängis, et sõidab Mahlaga, seda rohkem ta eelkooli hiljaks jäi. Ja kuna ema viis mind ära

teisena, siis tähendas see, et seda rohkem jäin mina hiljaks oma kooli.

Kui me Mahlapaki eelkooli ees seisma jäime, hakkas Mahlapakk nutma, sest monsterautojuhid ei käi koolis. Ema vinnas ta jalgupidi välja. Siis muutus Mahlapakk selleks, mida me nime-tame „pesukaltsuks“.

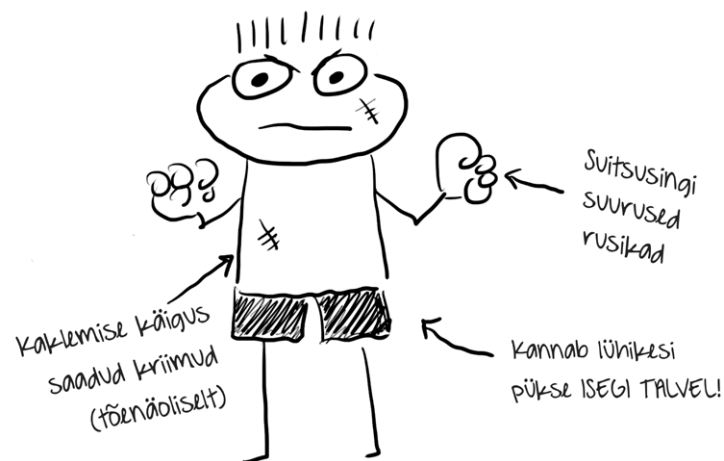
Olin tõsiselt hiljaks jäänud. Olin raudselt maha maganud võimaluse Violetiga kooli ees hängida. Tegelikult helises koolikell tõenäoliselt JUST PRAEGU.

Kujutasin ette, kuidas mu klassikaaslased lähevad sisse ja panevad oma asjad kappidesse. Millest ma ilma jään? Mis siis, kui meil on esimese koolinädala test? Mis siis, kui proua Dunphy teeb mõne olulise otsuse, mis paneb paika kogu

ülejäanud aasta – näiteks, kuhu kõik istuvad või kes on kellega rühmatöodes jäädavalt koos? Tahtsin olla koos Violetiga, aga kui ma hiljaks jään, siis pean ma kannatama seda, kes iganes üle jääb. See ei saa olema keegi tore, nagu Maria Mendes või Charlie Grove. See on keegi, kes ei taha üldse tööd teha. Või Liam Klauss, kes togib jalaga teiste laua tagumist osa. Või Sarah Philips, kes on snob ja teeb kõik töö ise ära ja siis saab õpetaja teada ja mina saan hindeks F-i.

Või Rocco Roman. Oi ei. Mis siis, kui ma saan Rocco Romani?

ROCCO ROMAN

Selleks ajaks kui Mahlapakk rahunes ja ema auto juurde tagasi jõudis, ma värisesin. Ta heitis mulle ühe pilgu ja teki oma okou-nägu. Ta ütles, et kõik läheb hästi. Aga ma ei tundnud end hästi.

Ma ei mäleta, kuidas me kooli sõitsime. Aga ma mäletan, et hakkas sadama ja ema võttis triibulise vihmavarju, et mind kooli ette saata, ja ütles, et ehk peaksin ma klassi minemise asemel väikse hingetõmbepausi tegema.

Mäletan, kuidas mu märjad ketsid vahasel põrandal laksusid, kui ma mööda koridori kõndisin. Mäletan, et Violet tabas läbi klassiakna mu pilgu ja vaatas siis kõrvale.

Ning lõpuks mäletan, kuidas ma proua Hinesi kabinetis tugitooli vajusin.

TUNNETE ÕPETAJA

Kallis Cosmo,

tunnete õpetaja päris nimi on proua Hines. Ta ütleb, et selle asemel, et õpetada matemaatikat või ühiskonnaõpetust, õpetab tema tundeid. Tema kabinet on koolimaja teisel korrusel, tegelustoa kõrval, mis on põhimõtteliselt käsitööruum, kus lapsed saavad teha jäätisepulkadest ja vatitupsudest ja üliohttrast liimist kujukesi. Proua Hinesi toa juures meeldivad mulle järgnevad asjad:

1. Tundeid saab õppida mugavas tugitoolis, mitte laua taga. Mis on suurepärane, sest ma avastasin sel aastal, et mu lauasahklisse on kirjutatud sõnum, mida ma ei suuda peast visata.

Kes on Mardikamees?

Mida see tähendab?

2. Kohvilaulal on kommipurk. Kommipurk on vastuolus reegluga, et koolis ei tohi mingeid snäkke olla, aga proua Hines ütleb, et see on meie väike saladus.
3. Proua Hines ei naera kunagi millegi üle, mida ma ütlen, isegi kui see kõlab tõsiselt tobedalt. Näiteks täna hommikul, kui ma rääkisin talle oma muredest, ütles ta:

Kui keegi peab järeltööd tegema, laseb õpetaja seda teha suures maast laeni varustusekapis, mis on klassiruumi tagumises otsas – seal ladustatakse meisterdamispaberi, liimi ja muu tráni varusid. Aga proua Hinesile oli ilmselgelt vaja seletada, et töö tegemine sellistes ruumides on kõige hullem asi üldse, sest eranditult iga klassiruumi igas varustusekapis on üks ja sama müstiline peeruhais.

Hakkasin proua Hinesiga rääkimas käima, kui ma olin teises klassis. See on tore, sest ma saan tundidest ära ja keegi ei pahanda. Enamasti ei räägi me isegi muredest. Mõnikord räägime me koertest. Mõnikord räägime me kunstiklubist. Täna, pärast seda, kui proua Hines kinnitas mulle, et ma ei maga kontrolltööd maha, rääkisin ma talle sellest, kuidas ma põnevusega seda

aastat ootan. Olin lõpuks viiendas klassis. Ja sügiseti tegime me Violetiga alati lõbusaid asju.

Õunte korjamine Lehtede riisumine/hüppamine Halloween'i jooksmine

Proua Hines küsis, kas Violet on minuga samas klassis ja kuidas meil läheb.

Pärast proua Hinesiga rääkimist tundsin ma end märksa paremini – nii hästi, et suutsin klassi

minna. Aga kui ma proua Hinesi kabinetist väljusin, oli ooteruumis üks teine laps.

Ma ei suutnud seda uskuda. Ma polnud elu sees tunnute õpetaja kabinetis ühtki teist last näinud. Poiss istus tugitoolis ja mängis nuppedega pasjanssi. Kas sa tead seda mängu? See on kolmnurgakujuline ja sa pead üle nupukeste hüppama, kuni järele jääb ainult üks.

Ütlesin talle, et ei, aitäh. Ma ei teadnud, kui paljud inimesed seda mängu olid puudutanud ja ma ei tahtnud pisikuid üles korjata. Pealegi ei suuda ma kunagi ainult ühe nupuni jõuda.

Siis rääkis poiss edasi.

Paistis, et ta tahab veel rääkida, aga mõnikord ei oska ma võõraste inimeste seltskonnas midagi teha. Nii et ma pomisesin midagi sellist nagu „mrhtthff“ ja läksin ära.

Aga ma ei lahkunud kohe. Vaatasin, kuidas proua Hines oma kabinetiukse avas ja poissi tervitas. Proua Hinesil oli lai, sõbralik, külalislahke naeratus ja ta kutsus poissi nimepidi. See kõlas nagu Christopher. Siis tabas proua Hines

mu pilgu ja pilgutas mulle silma. Mul oli natuke paha tunne, nagu oleksin ma luuranud.

Aga ikkagi. Ma ei teadnud, et keegi teine tunnete õpetajat vajab.

Arvasin, et mina olen ainus.